

Josef Navrátil se narodil 7.3. 1947. ve Stvolínkách v Libereckém kraji. Když mu byl jeden rok, tak se jeho rodina přestěhovala do Chřibské. Měl vcelku idylické dětství. Žil se svými milujícími a pohodovými rodiči a čtyřmi sourozenci. Většinou trávil čas v Pionýru a přivyděláváním si na brigádách. Jeho nejčastější brigádou bylo vykopávání brambor. Nejlákavější brigádou byl sběr léčivých bylin do lékárny. Nejvýnosnější byla hluchavka, která v té době byla ve Chřibské hojně rozšířená. Pan Navrátil jí tedy se svým kamarádem nasbíral velké množství, ale když se to všechno nasušilo a navážilo, tak odměna byla pouhých 5 Kčs.

Svá školní léta strávil ve škole, která stojí dodnes: Základní škola Tadeáše Haenkeho. Jeho nejkrásnější vzpomínkou z této doby byla rozlučka na konci deváté třídy pořádaná jako maškarní ples, na který si každý musel vytvořit svůj kostým. Ještě dnes má v živé paměti to, jak si pod lampou šil kostým kocoura se zelenýma očima.

Poté, co odešel ze základní školy, nastoupil na učební obor lodní mechanik. Nejčastěji se pohyboval po řece Labe. Všechny plavby v zahraničí byly pro pana Navrátila dobrodružstvím a příležitostí k tomu podívat se za hranice Československa. Jenže jak to v té době bylo, mladí dospělí chlapci museli jít povinně na vojnu a on kvůli tomu musel opustit dosavadní práci na lodích. On to ale nebral nějak špatně, dokonce si odsud odnesl i jednu veselou vzpomínku. Na vojně nedaleko Žatce byl 2 roky zaměstnán jako tankista. V té době již začínal Sovětský svaz okupovat Československo. On a jeho kolegové si jednoho dne ukrojili velký kus chleba, dali si na něj velkou porci vepřového masa a s tím vším pochodovali kolem hladovějících sovětských vojáků, aby je vyprovokovali. Sověští vojáci samozřejmě reagovali tak, že na ně namířili kanon a oni utekli.

Po uplynutí doby, kdy musel být povinně na vojně, přijel zpět domů do Chřibské. Po nějaké době se seznámil se sestrou svého kamaráda, kterou si nakonec vzal za manželku a měl s ní dvě děti. Jako mladý dospělý muž se vrátil zpátky ke svému původnímu zaměstnání – lodní mechanik. Nyní se většinou pohyboval s lodí v Německu, ale stále se zajímal o dění ve Chřibské. Jednoho dne, když byl v Hamburku, se po telefonu zeptal své manželky, jak dopadly tamní volby na post starosty. Jeho manželka mu udiveně, ale zároveň s úsměvem prozradila, že obyvatelé města si za starostu zvolili jeho. Takto se pan Navrátil stal starostou města Chřibské a na tomto postu strávil šestnáct let.

Pan Navrátil se již od svého mládí zajímá o historii našeho města a jeho rodáka Tadeáše Haenkeho. Po odchodu z funkce starosty v roce 2002 se tedy rozhodl založit muzeum v budově, kde právě bydlel sám Tadeáš Haenke. Během práce v museu se on i jeho děti začali zabývat žurnalistikou o historii města a o našem rodákovi Haenkem. Díky nim mají dnes místní obyvatelé povědomí o tom, jaké to tu vůbec bylo generace před nimi. Pokud se rozhodnete navštívit toto muzeum, bude vás provázet sám pan Josef Navrátil a ukazovat jeho sbírky, které vlastní po celý život. Sbírký jsou nejenom o životě a objevu Tadeáše Haenkeho, ale i o historii města Chřibské.

Město Chřibská totiž nebylo stejné jako dnes. Bývalo to průmyslové město. Nejznámější je sklárna, která bohužel vyhasla v roce 2007. Téměř nic se zde nevyrábělo, ale byla zde založena první sklářská škola v Čechách vůbec. A právě díky ní se skláři vyučili sklářskému řemeslu a byli připraveni k práci v jiných sklárnách. Dalším zajímavým průmyslem ve Chřibské bylo kořenářství. Prý byly zdejší pracovnice natolik načichlé kořením, že se vůbec nemusely vonět. Bohužel i tento průmysl zde vyhasl a zbyly jen věci, které nebyly odcizeny jen díky hlídačimu psovi. Nejslavnější průmyslová továrna města byla však palírna, kde se vyráběl vyhlášený žaludeční likér. Láhev likéru na sobě měla obrázek kostela sv. Jiří, který se nachází u náměstí v našem městě. Samozřejmě tu bylo více podniků: textil, pivovar, pila, továrna na kávu, mlékárna i těžby čediče a pískovce atd...

Vzkaz pro mladou generaci od pana Josefa Navrátila: Lidé by se měli více setkávat a tvořit společné vzpomínky.